

Onkel Sams brorsbarn

Fernando Ravensberg

Den kubanska oppositionens tragiska öde verkar vara att hänga Onkel Sam i kjolarna, i det fåfänga hoppet att detta ska legitimera dem. En usel strategi som har isolerat dem, vilket även Washington erkänner. De hölls inte bara utanför förhandlingarna mellan Obama och Castro, utan var de sista som informerades. Och nu, inför den nya situationen, känner de sig lika bortkomna som en svensk i Burundi.

Medan Washington och Havanna bytt samtalston, så använder oppositionen samma gamla argument som för tio, tjugo eller trettio år sedan. De fortsätter med samma strategi sedan 1959 i "jämkarnas" skugga. Först drömde de om en marinkårsinvasion, sedan att blockaden skulle få kubanerna att kapitulera, sedan försökte de med terroristattentat och slutligen "fredlig opposition", finansierad av USA med 20 miljoner dollar om året.

Deras förmåga att mobilisera kubaner inskränker sig till några dussin. Nu pressar de Obama att han ska villkora sitt besök till Kuba med att Raul Castro måste acceptera "ett formellt möte med representanter för oppositionen." De varnar att om detta inte sker skulle besöket enbart "befästa den totalitära regimen och inte öka de demokratiska krafternas makt."

Utan kontakt med verkligheten

Att de inte insett att Kubas revolution befästes på 1960-talet och det gjorde det så effektivt att den inte krossades ens av förlusten av Sovjetunionen. Att så förlora kontakten med verkligheten kan vara katastrofalt för politiken. De tillägger att besöket "kommer att stärka Castro-regimens beslutsamhet att hålla fast vid sin

nuvarande position". Vad skulle kunna stärka Raul Castros position mer än erkännandet från världens mäktigaste nation att den misslyckats med att störta Kubas regering?

I knät på USA:s

För att kunna sätta sig vid förhandlingsbordet med en regering måste man utgöra en reell politisk kraft, militärt som FARC i Colombia eller genom förmågan till massmobilisering som Solidaritet i Polen. Men den kubanska oppositionen verkar försöka spela en huvudroll mot majoritetens vilja såväl i Kuba som i USA. De fortsätter att förespråka konfrontation och kräva villkor av Havanna som Kuba under ett halvt århundrade förkastat.

Dissidenterna säger att "USA:s regering bör inte låta sitt ledarskap gå förlorat och sitt främjande av demokratin och dess försvarare." Denna mening sammanfattar bättre än någon annan den verkliga relationen mellan Washington och dess kubanska oppositionella. Detta ledarskap som de tillerkänner USA i Kubas affärer har varit deras förbannelse. De har prioriterat USA:s politiska dagordning om mänskliga rättigheter före kubanernas konkreta ekonomiska och vardagliga krav.

Dissidenter på resande fot

Och ännu värre blev det när Kuba tog bort de hinder för utlandsresor som fanns. Nu tillbringas oppositionen så mycket tid utomlands att de i Miami kallas "den resande oppositionen". Möjligtvis skulle de ha ett större politiskt inflytande om de lade dessa resurser på politiskt arbete.

Det är möjligt att Obama när han besöker Kuba träffar några dissidenter. Det är många som gjort innan honom. Men att utifrån detta försöka tvinga fram ett deltagande för dissidenterna vid förhandlingsbordet, dit är det långt, väldigt långt. Det är sunt att en regering har kritiker, men för att dissidenterna ska kunna spela en sådan roll måste de "uppdatera" sig och sin strategi. För varje dag som går tynar dissidenterna bort. Det har gått så långt att de är farligt nära hjärndöden.

Översättning och redigering Eva Björklund